

MAI ANGOL DRÁMA BEMUTATÓJÁRA KÉSZÜL A MADÁCH SZÍNHÁZ

MÉGIS, KINEK AZ ÉLETE?

Idén tavasszal olvastam a Nagyvilágban Brian Clark angol drámaíró fenti című színdarabját; a feszült hangulatú, izgalmas téma nagyon benne van ma a levegőben, ezért fogadtam meg a Madách Színház hírt, hogy a Madách Színház Szirtes Tamás rendezésében máris színire viszi. Az ébren tartó mindössze két évvel ezelőtt volt a londoni Mermaid színházban, s a Broadway-n tavaly áprilisban mutatták be.

Hogy a címben szereplő dühös kérdés érthetővé váljon, íme a történet röviden: Ken Harrison szobrász autóbaleset következtében életveszélyes sérülésekkel került kórházba. A gondos orvosi kezelés megmentette az életét, de egész teste bna, csak a fejét tudja mozgatni. Szelleme tökéletesen működik, tudatában van annak, hogy élete végéig tájékozatlanságra ítéltetett és kórházi ápolásra szorul. Harcba kezd az orvosok-

kal a haláláért, mert mint mondja: „...úgy döntöttem, nem kívánok olyan életet, amely annyi erőfeszítésért oly keveset ad cserébe.” A kórház orvosai, élükön Emerson főorvossal, kötelességüknek érzik, hogy Kent minden körülmények között, mesterségesen életben tartják. Nem hagyhatják sorsára azt a beteget, aki – feltehetően depressziós állapotában – nem képes a helyes döntésre. Harrison jogi úton kívánja kihar-

colni, az emberi méltóság nevében, az élete fölötti döntés jogát...

Husztai Péter az egész előadás alatt kórházi ágyon fekszik; ő Ken Harrison alakítója. Ismét súlyos beteg ember szerepében. Nemrégiben számoltunk be egy film forgatóóról, amelyben gyógyíthatatlan beteg zeneszerzőt játszik. Az elmúlt évadban egy ország aggodott Husztai Péterét, amikor az ő beteg-

ségéről röppentek fel a hírek.

– Atél-e olyan válságos pillanatok, amelyek valamilyen Clark hősnének lelki állapotával rokoníthatók?

– Annak idején sok szó esett a betegségeről. Akkor is elég kinszenvedés volt arról beszélnem. Az életemet meghatározó magánügyeimről csak szemérmesen és keveset tudok szólni. Nem hiszem, hogy ilyen egyszerűen lehet

meríteni a valóban megélt élményekből egy-egy szerephez. De abban nagyon hiszek, hogy összességében saját élményeink, bizonyos szituációk, amelyekbe beleszöppenünk, barátságok, szerelmek, családlások, és így saját nehéz helyzetünk is, beépülnek szerepeinkbe.

– Az elmúlt években egymást követték olyan darabok, amelyekben ilyen-olyan halállal kellett meghalnom (Szer-

vét Mihály máglyahalála, Hamlet, Armány és szerelem). Ezeknek az embereknek a tragikus vég ellenére is teljes volt az életük. Most egészen más minőségű helyzettel találkoztam. A filmben az élet és halál mezsgyéjén lévő ember hátralevő idejét igyekszik munkával értelmesse, elviselhetővé tenni. Ezzel szemben a drámában Harrison – bármily mellbevágó is – a halálhoz való jogáért harcol. De, mint a jó drámák, ez is még igen

sok mindenről szól; ahogyan az élet ilyen rendkívül sűrített helyzetében az emberi vonások élesebben előjönnek. S még valami: Brian Clark darabja, a tragikus téma ellenére is tele van humorról és humanizmussal.

– Ken orvosával szembe szállva a halálhoz való jogáért harcol, a kezelés azonnali beszüntetését követeli, s el akarja hagyni a kórházat. Az utolsó pillanatban mégis úgy dönt: „egyelőre” ott marad. A darabot olvasva én úgy értelmezem: nem tudjuk meg, végül is a halált választja-e... Az Önök előadásában választ kap a néző?

– Örülök, hogy ez szövege került. Alapfontosságú, hogy mi színészek, vagy a rendezők, ne gondoljuk azt, hogy az emberek helyett tudunk gondolkodni, és dönteni, vagy még akár egyetlen estéjüket is megoldani. Stámomra e darab leglényegesebb tanulsága, hogy gondolkodásra, töprengésre, önmagunk megismerésére készít.

A dráma további főszereplői: Mensáros László (Emerson), Piros Ildikó (Scott doktornő), Koldi Nóra (főnővér), Kiss Mari, Timár Béla, Csűrös Karola, Lóte Attila. Premier: szeptember 20-án. Képeinket Mönich László a próbán készítette.

Jálics Kinga